

en had hij als koning van Assyrië den naam aangenomen van zijn grooten voorganger Tiglath-Pileser I (ruim 1100 v. C.). Voor de oorspronkelijkheid van den naam Pîlu pleit, dat hij in 't Oude Testament bij zijn eerste optreden (II Kon. 15:19) dezen naam (Hebr. פִּלְז) draagt. Bij Schrader t. a. p. kan men tevens zien, dat Salmanassar en Asurbanipal als koning van Babel andere namen hebben gedragen. Blijkbaar strekte dit, om de Babyloniërs eenigermate te verzoenen met het feit, dat de koning van Assyrië hun souverain was. De zelfstandigheid van het Babylonische koningschap werd zoo ten minste nominaal gered.

111) ROST, Keilstrifftexte Tiglat-Pilesers III, Band I, pag. X.

112) ibidem, pag. XII.

113) WINCKLER, KAT³, pag. 63.

114) Zie aanteekening 87.

115) Taylor-Prisma I 37—40; vgl. TIELE, Bab. Ass. Geschichte, pag. 287.

116) WINCKLER, KAT³, pag. 79 v.

Bladz. 31.

117) Deze titel komt het eerst voor bij Ur-Engur, koning der stad Ur, ruim twee eeuwen na Sargon van Akkad.

118) Zie den aanhef der verschillende inscripties bij WINCKLER, Sargon, I, pag. 80, 96, 136, 138, 142, 146, 158, etc.

119) 't Is waar, dat ook Sargon zich in Babel op den troon heeft gezet (Bab. Chron. B, II 5). Maar — si duo idem faciunt non est idem. Sargon moge na de vlucht van Merodach-Baladan éénmaal op den troon hebben gezeten — voor het vervolg wijst hij deze eer met kuisch gebaar af, door zich te betitelen als šakkanak Bâbili, d. i. ongeveer „stadhouder (van Bêl) over Babel” (WINCKLER, Sargon, I, pag. XXVII; KAT³, pag. 73). Hierin ligt de erkenning opgesloten, dat het souveraine koningschap over Babel rehtens bestaat, schoon het niet rite wordt uitgeoefend.

120) Taylor-Prisma, V 6.

121) Bavian-Inscriptie, 45.

122) ibidem, 48 vv.

123) „ , 48.

Bladz. 32.

124) G. MASPERO, Histoire ancienne des peuples de l'Orient ² (Paris 1876), Chap. VIII: L'Empire juif.

125) ROST, Keilschrifttexte Tiglat-Pilesers III, Band I, pag. 18—23 (Ann. 104, 105, 111, 123, 131). Zijn naam luidt in de Assyrische teksten Iz-ri-ia-u of Az-ri-ia-a-u, en die van zijn land Ia-u-di.

126) Dit was het gevoelen der oudere Assyriologen. Zie inzonderheid E. SCHRADER, Keilinschriften und Geschichtsforschung (Giessen, 1878), pag. 395—421. Deze opinie werd krachtig bestreden door H. WINCKLER, Das syrische Land Jaudi und der angebliche Azarja von Juda (Altorientalische Forschungen, I, Leipzig 1893, pag. 1—23). Hij identificeerde